

Bir Dakika, Telefonum Çalıyor!

Erol AFŞİN

www.erolafsin.net
eafsin@hotmail.com

Uzun zamandan beri görüşememişlerdi. Yıllar sonra mesleklerini eline almış, ayakları yere sağlam bir şekilde basarken, kucaklaşmanın mutluluğunu yaşıyorlardı. Hayallerine ulaşabilmek için üniversiteye gitmişlerdi ve bu iki samimi arkadaşın yolları böylece ayrılmıştı. Ayrı ayrı şehirlerde dört yıl birbirinden uzak ve muhabbete hasret olarak yaşamışlardı. Kâmil, arkadaşını iyice süzdü, yılların verdiği tecrübeyle daha bir olgundu.

- Hasan, daha bir olgun olmuşsun. Hayata karşı daha temkinli bakıyorsun.

- Evet Kâmil, üniversiteye gidince ve özellikle insan memleketinden ayrılınca ayaklarının üstünde durmayı öğreniyor. Zor olsa da zamanla alışıyor buna...

- Haklısın, ama değişiyor. Baksana sen mimar oldun, ben de gazeteci. Şimdi mesleklerimizi icra edebileceğimiz işimiz de var, daha ne isteyelim?

- Öyle... Daha neler yapıyorsun? Uzun zamandır görüşemiyoruz, tatillerde de memlekete gidince bir türlü bir araya gelemedik.

Kâmil tam cevap verecekti ki telefonu çalmaya başladı. Hasan bu durumdan biraz rahatsız oldu. Yıllardır muhabbetine hasret kaldığı arkadaşıyla arasına bu telefon, kara kedi gibi girmişti. Kâmil telefona baktı ve:

- Bir dakika Hasan, telefonum çalıyor. Yukarıdaki hikâyemizde Hasan, iyi bir

iletişim kurmak için çabalarırken, aynı hassasiyeti Kâmil'in gösterdiğini görmüyoruz. Oysa Hasan, yıllardır görmediği arkadaşına olan hasretini konuşarak gidermeyi düşünüyordu. Günlük yaşantımızda önemli bir yer edinen telefonun da bir kullanma adabının olduğunu belirtmekte fayda var. Günümüzde hemen hemen herkeste cep telefonunun olduğu bariz bir gerçek... İnsanlara çok daha çabuk ulaşabiliyoruz. Numarayı çevirdiğimizde, anında karşımızdaki kişiye ulaşabiliyor ve düşüncelerimizi paylaşabiliyoruz.

Cep Telefonunu Doğru Kullanıyor muyuz?

Cep telefonunun sağlık açısından öneminden bahsetmiyorum bu yazıda. Sosyal boyutunu değerlendirmeye çalışıyorum. Düşünün, ikili bir görüşme yapıyoruz. Diyelim uzun zamandır görüşmediğimiz bir arkadaşımızla, bir yazarla ya da birkaç kişiden oluşan bir toplantıdayken, ansızın çalan telefona cevap verme mecburiyetini neden hissediyoruz? Karşımızdaki insan, bizimle bir şeyler konuşmayı beklerken ve kendimizi konuşmaya kaptırmışken,

telefonun dikkatimizi dağıtmasına neden izin veriyoruz?

İnsanlarda şu fikir kabul görmüş: "Aradığım insana anında ulaşabilmiyorum!" Yok efendim, öyle bir şey yok. Belki ben o gün kendimi iyi hissetmiyorum ve telefonu açmak, konuşmak istemiyorum. Ama acil bir durum olabilir diye telefonu açık tutuyorum. İki insan konuşurken, taraflar daima dinlendiğinin farkında olmak ister. Dolayısıyla, konuşma esnasında çalan telefon, dikkatlerin dağılmasına sebep olacağından, o anki atmosferdeki gizem kaybolabilir. En iyisi bu tür görüşmelerde, telefonumuzu kapatmak ya da sessize almak daha faydalı olacaktır.

İletişim konusunda taraflara haksızlık etmemeli ve bu konuda eşit davranmalıyız. Bütün insanlar bunu kavradıkları vakit, iletişim sorunları da olmayacaktır. Hatta sürekli aranan insanların zaman zaman bundan bunalarak, telefonlarını kapattıklarını gözlemleyebiliyoruz. Demek ki insan, her zaman ulaşılmayı istemiyor. Tabii ki bu kişiden kişiye değişir. Diyelim ki işi gereği sürekli telefon görüşmesi yapan bir insan, bundan şikâyetçi değildir.

Telefon kültürünü doğru kullandığımız taktirde, iletişimimize çok büyük katkılar sağlayacağı aşikârdır. Telefonu, hayatımızın neresinde gördüğümüz önemlidir. Şuna iyi karar vermek gerekir, telefon hayatımızın bir parçası mı, yoksa biz mi telefonun bir parçasıyız?

Telefon hayatımızın bir parçası mı, yoksa biz mi telefonun bir parçasıyız?